

Він був моїм учнем

Петро Музичук

Петро Дмитрович Музичук народився 3 липня 1954 року в м. Костопіль у сім'ї робітників. Вірші почав писати, навчаючись у 6 класі міської загальноосвітньої школи №2. Середню освіту здобув у Костопільській школі №1 ім. Т.Г. Шевченка. Змалку закоханий у художнє слово, він не пропускав жодного заняття літературно-творчої студії «Перші акорди». На сторінках районної газети не раз виступав зі своїми віршами, друкував цікаві рецензії на нові книги молодих поетів. Петрові публікації були щирими, романтично піднесеними і образними.

У 1971 році хлопець

став учасником Республіканського семінару краєвих учнів-початківців у Києві, що його організували Міністерство освіти і Спілка письменників України. На здібного, з поетичною душею хлопця звернули тоді увагу поети і літературознавці. Міністерство освіти дало рекомендацію для вступу у вищий навчальний заклад.

Петра Музичука манила журналістика, і він після закінчення середньої школи вступив до Львівського університету ім. І. Франка. З 1976 року почав працювати у Березнівській «районці». Його публіцистичні статті, нариси відзначалися

поетичною настроєністю, ліризмом.

На превеликий жаль, про нього сьогодні доводиться говорити в минулому часі. Життя обірвалося на 42-му році. Це сталося 8 вересня 1995 р. Тож нехай оця добірка віршів ляже на передчасну могилу поетичним віночком від усіх тих, хто його знав і пам'ятає.

ПОЛІСЬКИЙ КРАЙ
Не проміню на південні бризи,
На крони пальм, величні та кристалі,
Поліських верб золотно-зелені ризи
І росами пропахлі сіножаті.
Розквітали тут моїх років узори
Під шум борів і пісню веселкову,
Над головою пламеніли зорі,
І карбувалось в серці рідне слово.
Шепоче казка в лісовій криниці
Про даль століть минулих і прийдешніх.
Тут брала Леся з кадуба водицю
Під Мавчин спів і ніжний гомін весен.
Зеленочубий мій Поліський краю,
Колишеш щастя в синіх верховіттях.
Всім серцем, всім життям тебе кохаю,
Як ще нікого не кохав у світі!

ПІСНЕЮ ЖИВА

Тане день. В легкій прозорій тиші
Щось шепочуть тіні на вікні.
Вечір в небі місяця колише,
Запаіта у вії сині сні.

Десь далеко у небеснім плесі
Зорі будуть бавитись всю ніч...
Розгорну синенький томик Лесин,
Поведемо з нею тиху річ.
Розкажи вечірньою порою,
Щоб наснився потім уві сні
Перший вірш, в житті почутий мною,
Про червоні вишеньки рясні.
Розкажи про Мавку чистооку,

Про сонце, тає серце дорігу,
Дзвін-криницю, вічну та глибоку,
Де ти брала силу і снагу.
Синьоока Леся з України,
В кожному серці піснею жива.
Ні, не втримать чорній домовині
Кришталеву душу і слова.
Не убить того, «що не вмирає»,
Не забрати з вічності доріг.
... А над світом розлилось – палає
Море вогняних пісень твоїх.

ОСІННЕ

Дзвонить дощ у почорніле жниво –
Монотонний і сумний мотив.
Теплі дні, погожі і вродливі,
Відлетіли в криках журавлів.
А чи, може, десь поснули нишком
У ріллі, що дихає теплом,
Щоб зійти весною хлібом пишним,
Напоїти дні життя вином?

СВІТАНОК

Світанок зорі струшує холодні
На срібні плечі молодого дня, І ніч, як
вершник, тане у безодні,
За повід взявши місяця-коня.
Горять сніги алмазним водограєм,
У сивій тиші – сива далина.
Здається, чути: щедрих урожаїв
В полях зелених визріва луна.
З книги Анатолія КАРП'ЮКА
“У місті над Замчиськом”